

Đà Lạt Trọn Đời Ta Rất Thơ

Mỗi bước theo nàng một bước thơ
ai yêu mà chẳng thể bao giờ?
Từ muôn tiền kiếp ai nào biết
một chút duyên từ ngọn gió trưa...

Một chút duyên bay chéo áo dài
ai từ cô bé áo mơ bay
mà bài thơ nhỏ không rơi rụng
khi lá vàng rơi mưa nắng phai!

Một chút hờn che nón lá nghiêng
chỉ che cho bớt nét nhu hiền
chớ ai tình thật là cô gái
năm cuối trường xưa không thể quên!

Không biết bao năm nhớ mãi về
hai cây khuyh điệp góc trường quê
đĩ nhiên phố thị chừ qua đó
cây nở nào ai đã đốn đi?

Nghĩ thế để nghe còn quý mến
còn thương biết mấy gót chân nàng...
Ngô Phù Sai trước kim liên tạc
mình dặm trường xa mây vương vương!

*Này ai cúi xuống cho hôn nhé
mái tóc nằm trên vai gió đùa
năm ngón bàn tay thơm ngát hỡi
Hoa Quỳ - Đà Lạt, trọn đời Thơ!*

Trần Vấn Lệ